

ישראל עולה קומה

כתבנית אצמיחה כוללת

הכנסו לאתר! www.yerushalayim.org.il

ליצירת קשר שלחו הודעה: 058-7171566 / toratharav@gmail.com

בסייעתא דשמיא

פרק א'

ערביי יש"ע

מאת : יצחק חי זאגא

החוברת שלפניכם, היא פרק מתוך תכנית כוללת, שמטרתה להביא את ישראל לעליית קומה, בכל הרמות, ולהוביל צמיחה לאומית, שפירותיה הטובים יגיעו לכל בית בישראל. מדוע בחרתי לפתוח את התכנית דוקא בסוגיית ערביי יש"ע? כי במקום להתרכז בעצמנו, בחיזוק המדינה, קידום החינוך, החברה והכלכלה, במקום לשקוע בפיתוח המדינה, בבירור דרכנו האידיאולוגית, החברתית והכלכלית, אנו עסוקים יום ולילה בשאלת ערביי יש"ע. בזה עוסקת התקשורת, בזה עוסקת המנהיגות הפוליטית, ועל הרקע הזה ממשלות עולות ונופלות. כאילו אין לנו חיים לאומיים משלנו.

כל יהודי במדינת ישראל, מוגדר על פי נטייתו בענין הסוגיה הערבית – ימין או שמאל. אם יום אחד, יודיעו הערבים, שאין להם עוד ענין באדמת ארץ ישראל - מה נעשה? על מה נדון? מה יהיה החזון? מה תעשה התקשורת? על מה תדבר? בשביל מה אנחנו כאן? למישהו יש מושג?

אם רוצים אנו לעלות קומה, להביא לצמיחה כוללת במדינת ישראל, עלינו להשקיע את רוב המשאבים, פנימה. להתרכז בעצמנו, במדינתנו. רק מתוך צמיחה פנימית אמיתית, תבוא הצמיחה הכוללת, שתוכל להביא את פירותיה הטובים לישראל ולעולם.

כדי לחולל את השינוי התרבותי, שיתן לנו את החרות להתחזק ולהתעצם, להוות דוגמא ומופת למדינה מוסרית מתוקנת ומצליחה, צריכים אנו בראש ובראשונה, להזיז ממרכז סדר היום הערכי שלנו את השאלה הערבית, על פי התכנית שתוצע להלן, על מנת שנוכל לשקוע בחידוש החזון של מדינת ישראל, כמדינה יהודית ודמוקרטית.

אהבת כל האדם

בעת כתיבת שורות אלו, מתנהל קמפיין בחוצות תל אביב, הקורא להיפרד מהערבים. לא קמפיין ימני אלא שמאלני. בהחלט אבסורד. אבל זהו כנראה הקו החדש של השמאל הישראלי. לדבריהם, "מיליוני הפלסטינים שחיים ביהודה ושומרון.. רוצים להיות רוב.. אם לא ניפרד מהם – ישראל תהיה פחות יהודית ופחות בטוחה. אין לנו ברירה אחרת – חייבים להיפרד מהפלסטינים". לדעת מובילי הקמפיין הזה, אין דרך אחרת לשמור על מדינת ישראל כמדינה יהודית, מלבד נתיב הבריחה.

הם בעצם מציעים התנתקות נוספת, על זו הכושלת שבוצעה בגוש קטיף, והביאה את מדינת ישראל לסיכון בטחוני מתמשך ומעיק מן הדרום. עכשיו הם רוצים את אותו "פתרון" גם במרכז הארץ.

בעיה לא פחות גדולה בקמפיין הזה, היא השנאה הנוראה שהוא מבטא כלפי הערבים. כאן מתגלה אחת התופעות המדהימות של דורנו. דוקא אלה שמדברים על אוניברסליות, מתגלים כשונאי ערבים, שמוכנים להיפרד מחלקי מולדת, ובלבד שלא יצטרכו לחיות עם ערבים. לעומתם, דוקא אלה שמוצגים כמתנחלים לאומנים, ואינם מוכנים להיפרד אפילו מגרגר אחד של אדמת המולדת, דוגלים באהבת האדם, ומוכנים לחיות עם הערבים, בתנאים שיוצגו להלן, במדינה היהודית. הכיצד?

הרב אברהם יצחק הכהן קוק, הרב הראשי הראשון לארץ ישראל, שתורתו עומדת ביסוד כל מפעל ההתישבות ביהודה ושומרון וחבל עזה, הוא לדעת רבים, גדול הוגי הדעות בדורות האחרונים. תורתו, היא המחזיקה כיום למעשה את התנועה הציונית, אחר שתורת כל שאר הוגיה, פשטה רגל זה מכבר. אפשר לומר, שהיום אין ציונות אמיתית ושורשית בישראל, אלא זו של הראי"ה קוק. ישוב הארץ, שירות קרבי בצה"ל, התלהבות ציונית ערכית, רוח התנדבות, אלה הם רק חלק מהמאפיינים של ההולכים לאור תורתו.

כתב הראי"ה קוק (מידות הראי"ה, אהבה י'), שביסוד הלאומיות הישראלית בגדלותה, עומדת אהבת כל הבריות, ובפרט אהבת כל האדם באשר הוא אדם. עוד כתב הרב קוק, (אורות הקודש ב' תמד'), ששירת ישראל, היא בעצם שירת ההויה כולה. כי עם ישראל הוא העם היחיד בעולם, שהתוכן של לאומיותו, היא האוניברסליות החפצה להיטיב לכל.

השאלה המתבקשת היא, כיצד עולים הדברים בקנה אחד, עם הגישה הלאומית מבית מדרשו של הרב, הגורסת כי ארץ ישראל כולה שייכת אך ורק לעם ישראל?

ביאר הראי"ה קוק (אורות הקודש ג' שמט'), כי כדי שעם ישראל יוכל למלא את תפקידו האוניברסלי, להאיר לעמים כולם, לתקן את העולם, עליו לשבת בכל מרחבי ארץ ישראל, לנשום את נשימותיה, ולהתמלא באוירה המחכים. רק בדרך זו, יוכל הוא להוציא אל הפועל מתוככי הויתו, את אושר המוסר ואור הצדק האלוקי, אור האמונה והאהבה, שהעולם כל כך צמא להם. אשר על כן, אוהב אדם אמיתי, השוחר טוב בעד ההויה כולה, צריך לשאוף בכל ליבו ולהתאמץ בכל כוחו, לקדם את גאולת ישראל, בכיבוש ארץ ישראל בנינה ופריחתה. כי בגאולתם של ישראל, תיגאל האנושות והבריאה כולה.

על פי דברים אלו, אנו סוברים ומכריזים, שאין כל מקום לגילויי שנאה כלפי ערביי יש"ע, או ערבים בכלל. כשאנו נלחמים נגד המורדים בשלטוננו על הארץ מבחוץ או מבפנים, אנו עושים זאת, משיקולים אוניברסליים.

שלטון ישראלי

ישאל השואל, מדוע לשם תיקון העולם, צריכים אנו דוקא לשלוט בארץ ישראל, בשלטון מדיני פוליטי? האם אין זה די, לשבת בארץ הקודש או בחלקה?

התשובה מצויה בספר הפסיקה הישראלי, הבסיסי ביותר, 'שולחן ערוך' לרבי יוסף קארו. כך נפסק בסימן תקס"א, 'הרואה ערי יהודה בחורבן אומר, ערי קדשך היו מדבר, וקורע'. כיצד מוגדר חורבן הארץ וכיצד מוגדרת תקומתה? כתב ר' יוסף קארו בספרו בית יוסף, והביאו להלכה פסוקה, בספר משנה ברורה שם, 'אפילו יושבין בהן ישראל, כיון שהישמעאלים מושלים עליהם, מיקרי בחורבן'. על פי ההלכה היהודית, הנקודה הקובעת, אם ארץ ישראל בחורבנה או בתקומתה, היא נקודת השלטון. הריבונות. מדוע? באופן הכי פשוט, הסיבה היא, משום שבדרך הטבע העולמי, קשר בין עם לארצו, מתבטא בראש ובראשונה, בריבונות. אבל כשמדובר בישראל, יש כאן עומק יותר גדול.

חורבן הארץ או תקומתה, זהו ענין של גילוי האור האלוקי השוכן בתוך כלל עם ישראל, לכל מפלגותיו וסוגיו, בברית אלוקית, מימי אברהם אבינו. רק כשהארץ בשלטון ישראלי, היא מתחילה להאיר. האדמה נעשית פוריה, הקדחות נעלמות, וכל השממה מתהפכת פתאום לפריחה. הברכה באה. ארץ אוכלת יושביה, נעשית לארץ מבורכת, כפי שהתגלה במהלך שיבת ציון, שהתרחש ומתרחש לעינינו ממש. התחיה החומרית, בישרה את תחית הנשמה הישראלית, שהתחילה לקלוט מארץ ישראל, את אורות החיים הגנוזים בה. כפי שתואר זאת הרב קוק בשירו, 'ודור יקום וחי, ישיר ליופי וחיים, ועדנה בלי די, יינק מטל שמים'. שלטון ישראלי, מביא לגילוי אורה של הארץ, שתחיתה תחיתנו היא.

האור הארץ ישראלי הזה, איננו אור לאומני אנוכי. בנו בחר האלוקים להיות אור לגוים. להאיר לעולם כולו, בצינור החיים האלוקי הגנוז עמוק בתוך נשמותינו. ההסטוריה העולמית תעיד על כך. הוצא מן העולם את מה שישראל נתנו לו, ותיעלמנה הדתות הגדולות, כמו גם רוב ככל ערכי כבוד האדם וחורתו. התחלנו לומר משהו בעולם, והופסקנו באמצע המשפט עם יציאתנו לגלות. עתה בשובנו לארץ ישראל, אנו צריכים להשלים את העבודה. רק בשלטוננו המלא על ארץ ישראל כולה, יאיר האור בתוך כולנו, ונוכל למלא את תפקידנו האוניברסלי, לטובת העולם, הצמא ומחכה לאורם של ישראל.

כאן עולה נקודה חשובה מאד, שטועים בה גם אנשי ימין שלא למדו תורה זו לעומקה. מאחר והנקודה הקובעת היא נקודת השלטון, הרי שבשליטה ישראלית נכונה, כפי שיפורט, יכולים לשבת גם מליון ערבים בעזה. אין בזה שום בעיה. השאלה העיקרית היא, למי נתונה הריבונות. לכן, אנשים המתיימרים לייצג את דרכו של הראי"ה קוק,

ומציעים הצעות שאינן אלא מחזור הצעותיו של מנחם בגין בקמפ-דיוויד, הינם טועים ומטעים. שמירה על גושי התישבות ומתן אוטונומיה שלטונית לערבים ביו"ש, או ויתור על הריבונות בחבל עזה, אינם באים בחשבון. עם ישראל מוכרח לשלוט, ודוקא לשלוט, בריבונות מלאה, על ארץ ישראל כולה. גם אם ישנם אזורים המאוכלסים בערבים, זה לא משנה. הנקודה הקובעת היא נקודת השלטון. וכרגיל, מה שההלכה היהודית קובעת, זוהי גם העצה המעשית הטובה ביותר. שהרי ברור לגמרי, כי לא יהיה שקט בגבולנו הדרומי, עד שנכבוש את עזה מחדש. זוהי האמת הריאלית.

אגדת הכיבוש

אחת האגדות ההזויות ביותר בהסטוריה, היא אגדת הכיבוש. על פי החוק הבינלאומי, מדינת ישראל אינה כובש ואינה יכולה להיות כובש, באדמות יש"ע. הכיצד?

ברור שעל פי משפט התורה, ארץ ישראל כולה שייכת לעם ישראל בלבד, בשלטון מוחלט. זה ברור. אבל טוענים אזרחים מודאגים המוצגים כאנשי מוסר אוניברסליים, שעל פי החוק הבינלאומי, הארץ הזו שייכת לפחות בחלקה לערבים. לשמחתי, עלי לומר, שמשפטית, ברמת החוק הבינלאומי, הם טועים ומטעים.

בשנת תשע"ב, ישב שופט בית המשפט העליון, אדמונד לוי, ואיתו השופטת תחיה שפירא, ועו"ד אלן בייקר, כועדה ממונה על ידי ממשלת ישראל, לבחון בין השאר, את סוגיית מעמדם המשפטי של שטחי יו"ש. לוועדה הוזמנו כל מי שרק רצו להביע דעתם. התיצבו ארגוני ימין ושמאל והשמיעו טענותיהם בפירוט. לאחר שמיעת כל הטוענים, כתב השופט לוי את המסמך המכונה היום, "דו"ח אדמונד לוי". אלו הם עיקרי מסקנותיו בסוגיה שלפנינו.

מדינת ישראל אינה יכולה להיות כובש, משום שלא כבשה את שטחי יש"ע מידידיו של שום ריבון. אתם מבינים, הטענה הזו, כלל לא מתחילה. משום שכל הטוענים לכיבוש, צריכים ראשית לומר לנו, ממי בדיוק כבשנו?

רבים מקוראינו המלומדים בודאי קופצים למקרא שורות אלו. הרי ברור שכבשנו את עזה מהמצרים, ואת יו"ש מידידיו של מלך ירדן. ובכן, אומר אדמונד לוי, מצרים מעולם לא תבעה ריבונות על עזה, וירדן אמנם ניסתה לספח לעצמה את שטחי יו"ש, אבל הסיפוח הזה מעולם לא הוכר על ידי אומות העולם. יתירה מכך, ירדן עצמה הצהירה באופן רשמי, לפני כשלושים שנה, בשנת תשמ"ח, שאין לה שום תביעה ריבונית על אדמת יו"ש. אז אם לא היה שום ריבון בשטח על פי המשפט הבינלאומי, איך אנחנו יכולים להחשב ככובשים? ממי כבשנו? טענת הכיבוש המופרכת, מושמעת שנים כה רבות, האו"ם משתמש בה כיום לנגח את ישראל, אבל האמת המשפטית שונה לגמרי.

יש מי שישאל, ומה עם החלטת החלוקה של האו"ם, אשר נתנה חצי מהארץ לערבים? על טענה זו, כתב הרב שאול ישראלי (קובץ תחומין י'), שלאחר הצהרת בלפור וועידת סן

רמו, בהן החליטו אומות העולם להשיב לידינו את ארץ ישראל אשר נגזלה מידינו, לא היתה להם שום רשות וזכות משפטית, לגזול חצי הארץ מידינו. הוסיף וכתב אדמונד לוי, שמאחר והערבים לא קיבלו את החלטת החלוקה שהוצעה כפשרה בין היהודים לערבים, ויצאו למלחמה כוללת, הרי שעל פי המשפט הבינלאומי, החלטה זו מעולם לא קיבלה תוקף, ואין לה שום מעמד משפטי.

אשר על כן, מגיע אדמונד לוי למסקנה המשפטית האחת והיחידה, שהחוק הבינלאומי היחיד שתקף לגבי ארץ ישראל כולה לכל גבולותיה, הוא הצהרת בלפור, וועידת סן רמו. דברים כל כך פשוטים וברורים, שעל כל אבירי המשפט הבינלאומי לקבלם. כך או כך, זוהי האמת המשפטית הבינלאומית. ישראל מעולם לא היתה כובש באדמות יש"ע.

משמעות הדברים היא, שאין כלל צורך לספח את אדמות יש"ע. אנחנו לא כובשים. אנחנו הריבון החוקי הראוי והיחיד ביש"ע, גם על פי המשפט הבינלאומי.

אי-כיבוש משחית

כחלק בלתי נפרד מאגדת הכיבוש, היו יוצריה טוענים כל השנים, שהכיבוש משחית. מנין לקחו את העזות לדבר כך על חיילי ישראל, איני יודע. מכל מקום, אף שהוכחנו בביור, שבמובן המשפטי, אין ולא היה כאן כיבוש, נתיחס לתוכן הטענה כשלעצמה. כל מי שעיינו בראשו, רואה ומבין, שאם יש חשש להשחתה מוסרית, הוא דוקא מפני אי החלת הריבונות כראוי, ולא להיפך.

מדוע חיילי צה"ל עומדים במחסומים ונאלצים להתמודד יום עם אוכלוסיה אזרחית, מפגש מביך שעלול להביא תקלות? משום שמדינת ישראל לא החילה ריבונות מוחלטת, בשטחי יהודה שומרון ועזה. כך נוצר מצב משונה של שלטון ללא שלטון, ריבונות ללא ריבונות, וצבא שמשמש כמשטרה. לו היינו מחילים ריבונות, לא היינו מתמודדים עם המצבים המביכים האלה. אבל לא זו עיקר הבעיה. הבעיה המוסרית האמיתית, שנוצרה כתוצאה מחסרון הכרעה ריבונית ברורה, היא בנפש האוכלוסיה הערבית. זו מצאה עצמה מסובכת נפשית, בתקוה לאומית הזויה ומופרכת, כאילו יש סיכוי שיום אחד תוכל לשוב ולגזול את אדמת ארץ ישראל מידינו. התקוה החולנית הזו, היא מקור ההשחתה המוסרית של הרחוב הערבי, שהתמלא בשנאה איומה ובטרור אכזרי.

ביום שמדינת ישראל תתחיל לממש את ריבונותה הראויה ביהודה שומרון וחבל עזה, תנקה את השטח מכל סממני מרידה, הסתה, נשק לסוגיו, ותיקח אחריות מלאה, לרבות כלכלית וחינוכית, על האוכלוסיה הערבית, כפי שיפורט להלן, יתחיל גם תהליך ההבראה המוסרי של האוכלוסיה הערבית. הוא יקח זמן, אבל זוהי הדרך היחידה לפתרון הבעיה.

יש מי שיאמר, הם לעולם לא יניחו את נשקם, וגם אם תיקח מהם את כל הנשק החם, סכין המטבח תמיד תהיה מצויה בידם. זוהי אמירה שטחית, הנובעת מחוסר הבנה של המוטיבציה הערבית הגועשת, וכפי שיפורט להלן.

נשק יום הדין

שאלתם את עצמכם פעם, מה ההגיון בטרור הסכינים? אותו ערבי שדוקר יהודים באכזריות באמצע הרחוב, האם הוא באמת חושב לנצח מדינה עם משטרה וצבא באמצעות סכין המטבח הרצחנית שלו? מה ההגיון? מהיכן הוא שואב את העידוד? יש גבול למה שאפשר לתלות בדמיון הערבי המפותח. מן הסתם גם הוא יודע, שיש גבול לרחמנות הישראלית אותה הוא מנצל היטב, ובעצם, אין עתיד למאבק הערבי. אז מדוע במקום להתייאש וללכת הביתה, הם נראים מתלהבים ומאמינים במלחמתם האבודה?

כששמרתי כחייל במחסום ארז שבשערי עזה לפני שלושים שנה, היתה זו עמדה בגודל של 18 מ"ר. לא היה צריך יותר מזה. היום זו ממלכה. הערבי שמגיע היום לבידוק במעבר ארז, אינו כופף קומה בפני הריבונות הישראלית. מדוע? הזיק המעודד שבעיניו, נבע עד לא מזמן מסודן של המנהרות. אותן מנהרות שהולכו מעזה לתוככי הישובים היהודיים הסמוכים לגבול, הן שעודדו את רוחו של הערבי, ביחסו המורד לשלטון הציוני. ברחמי שמים עצומים, ניצלנו ממנהרות אלו במבצע 'צוק איתן', עת התגלו המנהרות, וחלומם של המחבלים שבק חיים. אבל בנפילת המנהרות, לא נגמר הסיפור.

מאז הסכמי אוסלו ועד היום, אוגרים הערבים נשק בכמויות עצומות. מחרטות ליצור נשק שנתפסות מפעם לפעם, אינן אלא כטיפה בים. טילי קסאם מיוצרים בעזה ללא הפסק. גם ביהודה ושומרון, מחזיקים הערבים בכמויות נשק עצומות. שאלתם פעם את עצמכם, מדוע אינם משתמשים בו נגדנו, מלבד הבלחות מכאיבות פה ושם?

ובכן רבותי, אולי לא אמרו זאת עד כה, אבל כל ערבי יודע, או יותר נכון הוזה, שהנשק הזה נאגר לטובת יום הדין הגדול. זוהי הפנטזיה הערבית המכוננת את כל פיגועי הטרור הסכינאי והטרור בכלל. יום יבוא, הם אומרים לעצמם, נשלוף את נשקנו החבוי, ונפוצץ את המדינה של הציונים. צריך רק להמתין להתעצמות מספקת. לחכות לרגע הנכון. לטעמם, הרגע הזה בוא יבוא. כמו שהסבלנות השתלמה באשר לישובים היהודיים בגוש קטיף ובצפון השומרון, כך הם סבורים, יהיה גם עם תל אביב וירושלים. סכין המטבח הנשלפת בערי ישראל, אינה אלא קצה הקרחון האכזרי, של ההזיה הערבית המתמשכת, היונקת את ארסיותה, מהחולשה הריבונית הישראלית. מהבלבול שלנו.

התקוה הערבית להשמדת ישראל כה מעודדת מבחינתם, עד שהם מסתובבים היום, כדוגמא מרכזית, בעיר ירושלים, כאילו הם בעלי הבית האמיתיים של העיר. נסו ליסוע על הר הזיתים ברכבכם, ויש סיכוי לא קטן, שתחוו חוויה מפוקפקת ובלתי נשכחת.

אכן, צודקים האומרים שהם משליכים יהבם גם על תומכיהם מאומות העולם. אבל הם גם מאד מאוכזבים משדה הפעולה הבינלאומי, ויודעים היטב, שהתעשתות ישראלית, שתנער מעליה לחצים בינלאומיים, תמנע מהם מדינה. עיקר יהבם הם משליכים דוקא על האלימות הטרוריסטית, שלבושתנו, הביאה להם תוצאות.

לטובת קיומה של מדינת ישראל, יש לפרק מיידית את הערבים מכל נשקם. בלי רשיון ממדינת היהודים, לא ירים איש את ידו לכל נשק מכל סוג שהוא. ניקי מדינת ישראל

מנשק בלתי מורשה, זהו הצעד הראשון להשבת הצבע הבריאי, ללחייה החיוורות של מדינת ישראל. סילוק כמויות הנשק החם, ידכא את פנטזיית יום הדין, ויוריד את הרוח האכזרית שמעודדת רציחת יהודים. כל מחבל פוטנציאלי ישאל את עצמו, מה הטעם להרוס את חייו כדי לרצוח יהודי, אם אין מצב לנצח את היהודים ולגרשם מארצם?

התורכים עדיין כאן

לא תאמינו, אבל גם אם השלטון התורכי בארץ ישראל הסתיים לפני כמאה שנה, שיטת המשפט התורכית עדיין מושלטת כאן. הכיצד?

המשפט השורר ברחבי יו"ש, באופן אבסורדי עד כאב, הוא משפט המורכב מארבע שכבות. החוק התורכי. כן, אומר שוב, החוק התורכי. חוקי המנדט הבריטי. החוק הירדני (בהתנדבות שלנו כמובן.. שהרי מעולם לא היה כאן ריבון כנ"ל), והחוק הצבאי. בדיחה עצובה וכואבת, שאין דומה לה בכל העולם כולו. שאלו כל משפטן מתחיל ויאמר לכם, שמשפט הבנוי על טלאים, לעולם לא יוכל להיות הרמוני, וממילא גם אינו מוסרי. העיוותים המשפטיים ביו"ש, הם ממש הכרחיים במצב הזה. השופט אדמונד לוי, ניסח זאת בעדינות רבה, 'החוק הישראלי על רבדיו השונים, מתקדם יותר מזה החל באיו"ש'. מחיר החולשה האידיאולוגית שלנו, מגיע עד לרמת הפרט בשטח, לרבות הערבים.

אך מעבר לבעיית הטלאים, אנו משליטים היום בשטח, שיטת משפט תורכית מיושנת ובלתי מוסרית בעליל. קחו לדוגמא את אחד מהסעיפים המכוננים של כל שיטת המשפט הקרקעי הנוהגת היום ביו"ש. סעיף 78 לחוק הקרקעות העותמאני, אומר כך, "עיבד אדם והחזיק במקרקעי.. במשך עשר שנים בלי ערעור, הרי שהוכחה זכות חזקתו, וזאת בין אם היה בידו שטר בר תוקף מלכתחילה ובין אם לאו, ואין רואים את המקרקעין הללו כנטושות, אלא נותנים בידו שטר טאבו מחודש בחינם. אבל אם הודה שתפס את המקרקעין הללו ללא זכות כשנעשו נטושות, הרי אין מתחשבים בחלוף הזמן, והמקרקעין תוצענה לו בשווי הטאבו..". אין לך משפט בריוני מזה. תפסת קרקע לא שלך, ושתקו לך עשר שנים? היא תירשם על שמך, בתנאי שלא תודה שתפסת אותה ללא זכות. אבל אם תודה שתפסת ללא זכות, תצטרך לשלם על הקרקע. זהו הסעיף המושחת, שעליו הושתתו בזמנו, רבות מזכויות הבעלות ביו"ש. כך זכו הערבים בין השאר, באותה "זכות בעלות", שבג"צ כה מרבה להגן עליה.

כשאתם נוסעים בכבישי יו"ש, ורואים מטעים של זיתים, כה רבים ורחבים, אל תתלהבו יותר מידי. זה לא שהם חובבי זיתים. זוהי השיטה הברייונית התורכית, על פיה כל אדמה שאתה תופס ללא כל זכות ומתחיל לעבד, נעשית שלך. איך יתכן שמדינה מוסרית כמדינת ישראל, תמשיך ליישם חוקים כל כך עקומים ומיושנים? איפה הצדק ואיפה המוסר? הכל מתוך הטענה התלושה שאנו במעמד כובש בשטח? ממי כבשנו? מבחינה מוסרית הומנית, מבחינת הצדק המשפטי, מבחינת המשפט הבינלאומי, ובתור הריבון היחיד בשטח, אנו מוכרחים להחליף את חוקי סדום אלו, בחוק הישראלי, ולא לתר.

הבעיה הדמוגרפית

אנשי השמאל, אינם מסוגלים להתמודד עם טענות המשפט והצדק, והניתוח המעשי, שהצגנו לעיל. אז מה נשאר להם לעשות? להפחיד. ישנם מליוני ערבים בארץ ישראל, ואנו מוכרחים להיפרד מהם, על ידי הקמת מדינה ערבית על שטחי יו"ש. האם אינכם רוצים לשמר את מדינת ישראל כמדינה יהודית? הם טוענים.

אחים יקרים, בריחה לא תוביל אותנו לשום מקום. הם מדברים כאילו הערבים עדיין לא כאן, ואנחנו הולכים לייבא אותם מאיזו ארץ זרה. ובכן חברים, המליונים האלה כבר כאן, והריבונות היהודית חיה וקיימת. אם נעביר לידם את הריבונות, רק נסכן את המדינה. הם הרי שואפים לחסל את המדינה היהודית ולשלוט בכל הארץ. אז ניתן להם מדינה?! זה רק יסבך את הבעיה. מי שחושש מבעיה דמוגרפית, צריך להשקיע בעידוד ילודה יהודית, שכבר הולכת וגוברת על הערבית, וכן להשקיע בעידוד מליוני היהודים שנשארו בחו"ל, לעלות לארץ, ולהיות שותפים לצמיחתה של מדינת ישראל. מעבר לכך, עלינו לנקוט במהלך ההכרעה המוצע להלן. אמנם, מאחר ואנו עומדים לאחר שנות הזנחה רבות, הוא לא יוכל לבוא באחת. כמו כל דבר טוב, גם הוא יתחלק לשלושה שלבים.

השלב הראשון – הכרעה אידיאולוגית

ראשית ומעל הכל, צריכה לבוא ההכרעה האידיאולוגית. לערבים צריך להיות ברור, שלעם ישראל ברור, שארץ ישראל כולה תהיה לנצח בשליטה ישראלית מלאה. המהלך הזה יבוצע בשלבים, בחכמה וברגישות, אבל גם בנחישות ונחרצות.

ההכרעה האידיאולוגית תבוא מתוך בצוע שתי פעולות עיקריות – א. ניקוי הארץ מנשק. ב. החלפת משפט הטלאים המעוות הנוהג ביו"ש, בחוקיה המוסריים של מדינת ישראל. עד כאן השלב הראשון וההכרחי, בדרך להכרעה כוללת של הבעיה הערבית. מעבר לכך, בשלב ראשון, כלום לא ישתנה.

השלב השני – בניית הנאמנות

אם הייתי בא למרכז מפלגת מר"ץ, ומבקש להשתתף בדיונים, האם היו נותנים לי? אולי. ואם הייתי מבקש לבחור או להיבחר בבחירות לראשות המפלגה? בודאי היו מסרבים. אם הייתי מתעקש, מן הסתם היו מזמינים את המשטרה. האם הייתי יכול לטעון ואולי אף לצעוק לעברם – גזענים?? בודאי שלא. אני לא מאמין בדרכם האידיאולוגית, ולא מהווה חלק ממנה, אז מדוע שאקבל זכות הצבעה? ומה לגבי הרשימה הערבית? האם הם היו מוכנים לאפשר לי להצביע בבחירות הפנימיות שלהם? התשובה ברורה. אז אמרו לי אתם, מדוע כשעם ישראל מסרב לתת זכות הצבעה לכנסת, לאלה שמבקשים לחסל את מדינתו, ואינם מכירים בה ובערכיה כמדינה יהודית ודמוקרטית, זה נקרא לפתע גזענות?! מישוהו יכול להסביר לי כיצד הטענה חסרת האינטליגנציה הזו, מושמעת בוקר וערב על

ידי אנשי שמאל, כטענה ראויה? אשר על כן, בשלב הראשון, שלב ניקוי השטח מנשק והחלת החוק הישראלי, לא תינתן שום זכות תושבות או אזרחות, למי מערביי יש"ע. בשלב זה, למעט שני השינויים האמורים, שום דבר בשטח לא ישתנה.

כשהשטח יהיה נקי מנשק, והתקוה החולנית לחסל את מדינת ישראל תדוכא, יבוא השלב של בניית יחסי אמון עם ערביי יש"ע מחדש. מאחר ואנו מצויים אחרי שנים רבות, בהם התאפשרה הסתה מטורפת, שהציגה אותנו כרוצחי ערבים השותים את דמם (לא אמשיך לפרט, אך מי שמכיר את סרטוני ההסתה, הם הרבה יותר גרועים מזה...), יש צורך בעבודה איטית ויסודית לשינוי התפיסה ברחוב הערבי. זהו השלב השני.

בשלב בניית הנאמנות, מדינת ישראל תיקח אחריות מלאה על כל הערים והכפרים הערבים. תכנון ערים ואיכות סביבה, טיפול במקורות המים, הזרמת הביוב, חשמל וכבישים, כל אלה הכרחיים לגמרי. למעשה, הנסיון לנתק בין הטיפול בערים היהודיות לערביות, אינו באמת טבעי. זוהי ארץ אחת. מי שלא מטפל במקורות המים נכון, פוגע גם בשכן. מבחינה טבעית, אי אפשר לחתוך את הארץ האחת הזו לשתיים. הטבע מסרב.

מדינת ישראל תיקח אחריות גם על יצירת מקומות עבודה, וקידום ההשכלה הערבית. משרד החינוך הישראלי, יפתח מחלקה לחינוך ערבי. יש מי שיקשה, הלא דת הערבים, דת האסלאם, לא תאפשר להם להיות נאמנים למדינה. זוהי טעות מוחלטת. הקוראן אומר שעם ישראל ישוב יום אחד לארצו. הרב צבי יהודה קוק, בנו של הראי"ה, סיפר, שבעת חגיגות הקמתה של המושבה רחובות, באו צעירים ערבים והפריעו. ניגש אליהם זקן ערבי מוסלמי וגער בהם: האינכם יודעים שאלה הם בני ישראל השבים לארצם כאמור בקוראן? אם כך, כיצד הפכו המסיתים במסגדים את המלחמה נגד ישראל למלחמה דתית על הארץ? יש לי הקלטה של תכנית טלוויזיה ערבית, בה נשאלה השאלה הזו. הקריין הסביר שבני ישראל העתיקים, היו באמת אנשים אצילים, אבל אלה, אינם בני ישראל. אלה הם תערובת פרחחים מכל העולם. הגדיל הקריין לעשות ואמר, שבדמו זורם הדם הקדוש של בני ישראל, יותר מאשר בדמם של הישראלים.

מוכרחים לחסל את ההסתה, ולהשקיע בחינוך מחדש. התלמידים בחינוך הערבי, ילמדו קוראן, אך ללא העיוותים המומצאים, מלאי השנאה כלפי מדינת היהודים. זהו תהליך ארוך, אבל השנאה כלפי היהודים, תיפסק. רק כך נוכל להכין ולהכשיר את האוכלוסייה הערבית, לנאמנות כלפי מדינת ישראל. זה יקח זמן, אבל אין קיצורי דרך.

במהלך שלב בניית האמון, ועל מנת לחזק את הורדת מפלס השנאה, כל משפחה ערבית, כל תושב ערבי, שיוכיח את נאמנותו למדינת ישראל, כמדינת העם היהודי, יקבל תעודת תושבות. "גרין קארד" ישראלי. תעודה זו תעניק לו זכות מעבר חופשי וזכויות סוציאליות, כאילו מדובר באזרח מדינת ישראל, למעט זכות הצבעה לכנסת. מהלך כזה, יעודד את האוכלוסייה להפנות את משאביה הרוחניים והנפשיים לכיוון הנכון. מאידך, כל מי שיפעל על פי הקוד הקודם, וינסה לפגוע במדינת ישראל, ולהמשיך את דרך ההסתה, יגורש מן הארץ ללא עיכוב. אין מדינה בעולם, שתתיר למי מהיושבים בה, לעודד מרד

נגדה, והיא תשב באדישות ולא תגיב. התנהגות בריאה כזו, שמקבלת באהבה את מי שמוכיח נאמנות כלפי המדינה, ומענישה את מי שמורד בה, תעודד מאד ותחזק את האוכלוסייה הערבית הנורמטיבית, שתשתחרר אט אט מחינוך טרוריסטי מסית ומעוות, שהתנהל התעצם והסתאב פה בארץ הקודש, שנים כה רבות. והארץ תשקוט.

שלב שלישי – אחרית הימים

לאחר שיעברו השנים, ותיבנה ותתברר נאמנותם של ערביי יש"ע למדינת ישראל כמדינת העם היהודי, ברמה הציבורית הרחבה, כנורמליות אזרחית מקובלת ללא פקפוק, נשקול אז את האפשרות להעניק להם גם זכות אזרחות מלאה, הכוללת זכות הצבעה לכנסת, למעט בנושאים יהודיים פנימיים, כמו נושאי דת ולאום. נושאים אלו, יהיו באופן טבעי, נתונים להצבעתם של נציגי הציבור היהודי.

בשלב ההוא, שלב אחרית הימים, נקוה לזכות לראות את חזון תורת ישראל, על פיו עתידים בני ישמעאל לעשות תשובה, מתגשם לעינינו. כפי שכתב הרב קוק (אגרת קיב'), אהבת אחים של יצחק וישמעאל, תגבר על כל המהומות, ותהפוך את החושך הגדול, לאור וחסד עולם.

"גרין קארד" ישראלי

הפתרון שהצעתי עד כה, הוא הפתרון המעשי היחיד, לבעיית ערביי יש"ע. אבל ישנם אנשים המתנגדים לביצועו, בטענה המוסרית כביכול, שאי אפשר לשלוט על ערביי יש"ע מבלי לתת להם זכות הצבעה לכנסת.

כתב השופט אדמונד לוי, שכתב המנדט כמו גם הצהרת בלפור, לא העניקו לערבים שום זכויות לאומיות בארץ ישראל. ההגדרה המשפטית הבינלאומית הברורה היא, שארץ ישראל היא הבית הלאומי של העם היהודי בלבד. הסברנו לעיל, שגם לא יעלה על הדעת לתת אזרחות ישראלית, למי ששואף לחיסולה של מדינת ישראל. למיטב הבנתי, די בזה, כדי להציג את הטענה ה"מוסרית" של מתנגדי הפתרון הזה, כריקה מתוכן מוסרי אמיתי.

יתירה מכך, תושבות ללא אזרחות, היא דבר מוסרי ומקובל. אנשים רבים ברחבי העולם משתוקקים בכל ליבם, ועושים מאמצים עצומים, כדי לקבל "גרין קארד" אמריקאי. גרין קארד מעניק לזוכה המאושר, אשרת כניסה לאמריקה, כתושב קבע לצמיתות, ללא אזרחות וללא זכות הצבעה. כך ובכל הפשטות, נוהגת המדינה הגדולה בעולם. אף אחד אינו מעלה בדעתו לטעון כנגדה, שזהו מעשה שאינו מוסרי. לא שמענו במרחב הציבורי שלנו טענה הגורסת, שאמריקה נוהגת בחוסר מוסריות, כאשר היא מעניקה תושבות ללא אזרחות. אז לא שאנו זקוקים לדוגמא האמריקאית כדי לדעת מה מוסרי ומה לא, אבל גם ברמה הבינלאומית, יכולים אנו לעמוד בשקט רב, מאחורי פתרון התושבות, שיוענק בשלב השני דלעיל, לכל מי מערביי יש"ע, שיוכיח נאמנות למדינה היהודית.

פוליטיקה חכמה ואמיצה

פרק זה שלפניכם, כמו כל שאר הפרקים של תכנית הצמיחה התרבותית והמעשית כולה, שתוצג בהמשך בפרקים הבאים, צריך להתבצע על ידי הנהגה פוליטית חכמה ואמיצה. שינוי מנהיגותי, הכרחי ביותר להצלחת התכנית. נדגים כוונתנו בקווים כלליים.

פרשת חטיפת שלושת הנערים, היתה צריכה להסתיים בניקוי כל אזור חברון מנשק, והשלטת חוק וסדר. העם בישראל היה מאוחד בזעזוע ממעשה הפשע הנתעב, וציפה בכל ליבו לראות את המנהיגות הישראלית, מחוללת שינוי משמעותי. זה לא קרה.

מבצע צוק איתן, היה מוכרח להסתיים בכיבוש עזה, וניקויה מכל מחבלי החמס. העם כולו, חפץ בעבודת הניקוי הזו, ונתן גיבוי אדיר למנהיגות הפוליטית. העם רצה לראות הכרעה מוחלטת של החמס. זה לא קרה. חוסר חכמה וחוסר אומץ פוליטי, הביאונו למצב בו החמס בונה היום מחדש את אורוות הטרור בעזה, תוך שימוש בכספי הסיוע שנועדו לשיקומה של העיר. פירות המלחמה הולכים ונמוגים. לכולם ברור, שזו רק שאלה של זמן, עד שנצטרך להתמודד מחדש, עם אותה בעיה בדיוק, שהיתה כבר בדרך לפתרון, ושולם בעד פתרונה, בחיי אדם יקרים מכל.

טרור הסכינים והדריסות האכזריות בירושלים, היה צריך להסתיים בניקוי מזרח ירושלים, מנשק וסממני מרידה והסתה, ובהשלטה אמיצה של חוק וסדר בכל מישורי החיים. זה לא נעשה. החוצפה הערבית רק הולכת וגוברת.

דרישתו של ראש הטרוריסטים, בנאומו לאחרונה באו"ם, שאנגליה תתנצל על הצהרת בלפור, היתה בסגנונם של הצעירים, "הרמה להנחתה". מנהיגות ישראלית חכמה ואמיצה, היתה מברכת את אנגליה על שזכתה להוביל את השבת הגזלה לעם היהודי, ואומרת בבירור קבל עולם, שאנחנו איננו כובשים בארצנו, גם על פי החוק הבינלאומי, בדיוק מהסיבה של הצהרת בלפור. לצערנו, התגובה הישראלית היתה הפוכה לגמרי. הצהרת בלפור הוצגה על ידי נציגנו, כהצהרה "מיושנת" מלפני מאה שנה, ומה יש לבקש התנצלות על ארוע מיושן שכזה. תגובה חלשה ולא חכמה בלשון המעטה.

ההזדמנויות והאפשרויות, להביא להכרעה אידיאולוגית בשטח, ניתנות שוב ושוב בידינו, ואנו מחמיצים אותן. נראה שזקוקים אנו למנהיגות פוליטית חדשה. מנהיגות מוסרית, עמוקה, חכמה ואמיצה. ישראל עולה קומה.

לזכרו של אחי, קובי זאגא ז"ל הי"ד, שנרצח בחצר ביתו שבאבני חפץ, ע"י מחבל

ישראל עולה קומה

השנה תשע"ז, חולפות להן 50 שנות "כיבוש" ביש"ע. האמנם? הידעתם שלפי דו"ח אדמונד לוי, גם על פי המשפט הבינלאומי, מדינת ישראל מעולם לא היתה כובש בשטחי יש"ע.

כיבוש או לא כיבוש, הגיעה שעת ההכרעה. זה ברור לכולם. זה עומד באויר. כולם חשים זאת.

השאלה הגדולה היא, כיצד מכריעים את סוגיית ערביי יש"ע? מהי הדרך הנכונה, להביא לשינוי הגדול במערכת היחסים העכורה, שהעכירה במיוחד בשנים האחרונות, בין מדינת ישראל לערבים?

החוברת שלפניכם, מציעה תשובה עמוקה רוחנית ומעשית גם יחד. פורשת בפני הקורא, אידיאולוגיה עמוקה ודרכי פעולה. זוהי חוברת ראשונה, בסדרת החוברות החדשה – 'ישראל עולה קומה', אשר תצגנה תכנית לצמיחה כוללת במדינת ישראל.

הוגה התכנית הוא יצחק חי זאגא, רב, משפטן וכלכלן, יו"ר התנועה 'רוח ירושלמית'. הרב זאגא עבד בעבר כעו"ד בקרן לגאולת קרקע, ויצר היכרות עמוקה ויחודית, עם הנעשה במרחבי יהודה שומרון וחבל עזה, מזויות שונות. שימש גם כיועץ ודירקטור בחברות אפריקה ישראל, פקר פלדה, נגב קרמיקה, אלון דלק, דור אנרגיה ודור גז. שיעוריו מופצים באלפי עותקים, בחוברות המופצות בכל רחבי הארץ. אתר שיעוריו המכונה 'רוח ירושלמית', משמש דרך קבע, אלפי לומדים הנהנים מתורתו. בחוברת הזו, ובחוברות שיבואו, מציג הרב זאגא את משנתו החברתית כלכלית ופוליטית. משנה סדורה עמוקה ומקיפה, שעשויה להביא את מדינת ישראל לאופקים חדשים.

לקריאת ושמיעת חומרים נוספים היכנסו לאתר -

רוח ירושלמית

yerushalayim.org.il

מעוניינים לתרום? רוצים להיות פעילים? יש לכם שאלות?

כתבו לנו בדואר אלקטרוני

toratharav@gmail.com

או שלחו הודעה לטלפון - 058-71-71-566